

kan kohdalla ottamassa aikaisempaa vakavammin huomioon näiden tuotteiden käyttöön liittyvät terveystietokohdat. Tässä yhteydessä ei ole vailla merkitystä se, että Brysselissä eivät enää ole "lobbaamassa" vain alkoholielinkeinojen edustajat.

Ryhmän muut istunnot eivät olleet yhtä tiukasti jäsenytenä kuin EY-istunto. Tilastoimatonta alkoholinkulutusta käsiteltiin kahdessa esityksessä, joista muun muassa saatiin tietää, että vuosikymmenen alussa verottoman alkoholin osuus Sveitsissä oli neljä prosenttia koko tilastoidusta kulutuksesta. Tarkastelun kohteena olivat myös alkoholikontrollin kehitys Alankomaissa, Alkon lakot vuosina 1972 ja 1985, alkoholin saatavuus ja optimaalinen hinnoittelu, Suomen alkoholikomitean mietintö, Portugalin alkoholilolot, WHO:n asiantuntijaryhmän raportti kansanterveyden edistämiseen pyrkivästä terveystiikasta, alkoholin väärinkäytön vastustamispyrkimykset Englannissa,

erilaiset alkoholipoliittiset lähestymistavat Euroopassa ja kansalaisten mahdollisuus estää anniskelu-oikeuden myöntäminen ravintoloille. Alkoholivalistusryhmän kanssa pidetyssä yhteisistunnossa keskityttiin alkoholiin tiedotusvälineissä ja erityisesti alkoholimainontaan.

Alkoholipoliitiikkaryhmän osanottajamäärä pysyi lähes viimevuotisella Oslon kongressin tasolla. Tämä on merkittävä seikka, etenkin kun otetaan huomioon, että ICAA:n tämänvuotisen kokouksen järjestelyssä englannin kielellä käyty kirjeenvaihto hieman kangerteli. Merkittävää myös on, että seuraavalla viikolla järjestetyssä Kettil Bruun Societyn epidemiologiasymposiumissa alkoholipoliitiikkaa käsittelevät esitelmät loistivat poissaolollaan, joten tässäkin suhteessa ICAA:n alkoholipoliitiikkaryhmän profiili on selkiintynyt ja siitä näyttää tulleen merkittävä alkoholipoliitiikkaa käsittelevä kansainvälinen keskustelufoorumi.

Ensi vuonna ryhmä kokoontuu ICAA:n kokouksen yhteydessä 11.—16. kesäkuuta Länsi-Berlinissä. Tärkeimmiksi teemoiksi ryhmä valitsi toisaalta alkoholipoliitiikan ja taloudellisen integraation ja toisaalta alkoholimainonnan. Lisätietoja ja kopioita aikaisemmista esitelmistä saa Gabriel Romanukselta (Systembolaget, S-103 84 Stockholm, Sverige).

Kirjallisuus

Hibell, Björn: Sverige, EG och alkoholen. Alkohol och narkotika 88 (1989): 1, 3—10

Salomaa, Jukka: Euroopan integraatio, alkoholijuomien hinnat ja kulutus. Alkoholipoliitiikka 54 (1989): 3, 112—119

Tigerstedt, Christoffer: EG, alkohol och Norden. Alkoholpolitik 6 (1989): 2, 43—49.

Esa Österberg

Vesissä on eroja

"Tänä terveyden vaalimisen, dieettien ja saastuneen ympäristön aikana mineraali- ja lähdevedet ovat taas muodissa. Juomatapojen muutos väkevästä juomista mietoihin viineihin sekä makeista virvoitusjuomista erilaisiin vesiin on maailmanlaajuinen. USA:ssa pullotetut vedet ovat tällä hetkellä nopeimmin kasvava juomaryhmä. Englannissa vesimarkkinat ovat kasvaneet 25-kertaisiksi vain kymmenessä vuodessa, ja Japanissa on meneillään eurooppalaisten vesien todellinen maihinnousu."

Näin alkaa Maureen ja Timothy Greenin Hyvien vesien opas. Aivan: vesi- eikä viiniopas. "Vesinobbaailu on korvannut viinisinobbaailun", toteaa myös Time-lehti. Kun kotimainen keskiluokka on juuri alkanut erottaa Domaine Le Montdesroyn Castel del Montesta, niin eurooppalaiset maistelevat ja haistelevat jo suvereenisti vesiä, joiden etiketeissä lukee Perrier, Apollinaris, Badoit, Évian, Vittel tai Font Vella.

Ajan merkit näkyvät kuitenkin jo Suomessakin. Juomatapatutkimus-

ten vertailujen perusteella sen paremmin viini kuin olutkaan ei ole löytänyt tietä suomalaisten ruokapöytiin, mutta 70-luvun lopulta lähtien vedet ovat alkaneet syrjäyttää maidon. Muutosvoimana ovat nimenomaan naiset. Vuonna 1984 joka neljäs nainen käytti ruokajuomanaan vesiä, miehistä vain joka kymmenes.

Joten: jos täällä haluaa ehtiä kulttuurisen muutoksen avantgardeen, niin äkkiä hakemaan Vesiopasta eli The Good Water Guidea (Rosendale Press, ensi painos 1985). Oppaassa esitellään keskeisten maiden parhaimmat vedet, niiden ominaisuudet ja käyttötavat. Jostain syystä Suomen vedet eivät ole mahtuneet mukaan.

Matti Virtanen